

DET KONGELIGE KOMMUNAL- OG ARBEIDSDEPARTEMENT

Oslo-Dep. Tlf. 20 22 70

Rundskriv
J.nr. 3424/68 D
Sj/GrP
27. august 1968

Til fylkesmennene

OM DELEGASJON AV KOMMUNALDEPARTEMENTETS MYNDIGHET ETTER BYGNINGSLOVEN TIL FYLKESMENNENE

Ved bygningsloven av 18. juni 1965 ble fylkesadministrasjonen trukket inn som et viktig ledd i bygningsvesenets administrasjon og fylkesmannen står som ansvarlig myndighet for de funksjoner som etter loven forutsettes utført på fylkesplanet. Fylkesmannen er i selve loven tillagt mange viktige gjøremål og det er videre forutsatt at funksjoner som i loven er tillagt departementet med visse unntak skal kunne delegeres til fylkesmannen. En viser for så vidt til lovens § 15 annet ledd. I forarbeidene til denne bestemmelse er det blant annet pekt på at det vil kunne bli aktuelt å overføre myndighet til å dispensere fra lovens bestemmelser, stadfeste vedtekter for de enkelte kommuner og avgjøre enkelte klagesaker. Når det gjaldt tidspunktet for slik overføring ble det lagt avgjørende vekt på at fylkesmannen først måtte få bygget ut den nødvendige administrasjon for behandling av sakene.

Etter at den nye lov nå har virket en tid og det i samsvar med bestemmelsene i lovens § 15 tredje ledd er etablert utbyggingsavdelinger i alle fylker, finner departementet å burde ta opp spørsmålet om ytterligere desentralisering av myndighet etter bygningsloven og antar at det i første rekke bør overveies en delegasjon av dispensasjonsmyndighet etter lovens § 7 til fylkesmannen.

Departementet antar at det ved en slik delegasjon bør trekkes opp visse generelle retningslinjer for behandlingen av søknadene og for bruken av dispensasjonsadgangen.

En vil i denne sammenheng peke på at etter lovens § 7 kan dispensasjon bare gis når det foreligger særlige grunner

for å fravike bestemmelsen. Det er videre en forutsetning at det foreligger en grunngitt søknad som er anbefalt av bygningsrådet eller av formannskapet dersom søkeren eller et mindretall i bygningsrådet har krevd bygningsrådets vedtakt brakt inn for formannskapet.

Det må påses at naboer og gjenboere er varslet og at bygningsrådet har innhentet uttalelse fra andre offentlige myndigheter.

Søknader om dispensasjon vil ofte reise branntekniske spørsmål. Statens branninspeksjon, som har fungert som departementets branntekniske konsulent i blant annet dispensasjonsaker, har erklært seg villig til inntil videre også å være rådgiver for fylkesmennene i slike spørsmål.

Dispensasjonsadgangen etter lovens § 7 gjelder bestemmelser i bygningsloven, byggeforskriftene og også i stadfestede vedtekter og reguleringsplaner.

Bygningsloven.

Fra en rekke av bestemmelsene i bygningsloven vil det ikke bli spørsmål om dispensasjon etter lovens § 7. En viser for så vidt til lovens kapitler I - VII og XV - XVIII. Erfaring har vist at de fleste dispensasjonssøknader gjelder bestemmelser av ren teknisk art og som i det vesentlige er inn tatt i lovens kapitler VII - XIV. I flere av disse er det til lagt bygningsrådet å treffe avgjørelse etter en konkret vurdering av forholdene slik at spørsmålet om dispensasjon ikke blir aktuelt, (jfr. blant annet lovens §§ 63, 64, 66, 68, 69, 71, 72, 74, 77, 80 nr. 2, 84 og 85).

Departementet antar at dispensasjonssøknadene også i tiden framover i det vesentlige vil gjelde ^{følgende} bestemmelser i bygningsloven og vil peke på en del forhold som må iakttas ved behandlingen av søknadene.

§ 65. Drikkevann.

Søknader om dispensasjon fra denne bestemmelse må forelegges helserådet.

§ 67. Vedtekt om atkomst og kloakk i regulert strøk.

Bestemmelsene kan bare gjøres gjeldende i regulert strøk og for de kommuner som har fått stadfestet vedtekt til § 67. Departementet antar at dispensasjon bare bør komme på tale i helt spesielle tilfelle.

§ 70. Avstand fra annen bygning og fra nabogrense.

Disse avstandsbestemmelser er skjerpet i forhold til tilsvarende bestemmelser i bygningsloven av 1924. Dette er begrunnet i blant annet branntekniske forhold og også i hensynet til trivselen. Dispensasjonssøknader vil ofte være av betydning for brannsikkerheten og saken må i så fall forelegges brannmyndighetene.

Når det gjelder dispensasjonssøknader vedrørende oppføring av garasjer m.v. vises til någjeldende bestemmelse i kap. 47 § 2 i de midlertidige byggeforskrifter av 1. desember 1965. Etter denne bestemmelse kan bygningsrådet tillate at slike mindre bygninger blir ført opp nærmere nabogrense enn 4 m eller i nabogrense uten brannvegg. Blir garasje ført opp som tilbygg til hus blir den å anse som del av dette og de vanlige avstandsbestemmelser i lovens § 70 kommer til anvendelse. Om avstand fra mindre garasjer o.l. til annen bygning på samme tomt vises til kap. 36 § 2 i departementets byggeforskrifter av 15. desember 1949.

§ 72. Etasjetall og høyde.

En viser her til bygningsrådets dispensasjonsadgang etter siste ledd i bestemmelsen. Etter departementets mening bør det vises stor varsomhet ved spørsmål om ytterligere dispensasjon fra bestemmelsen og slik dispensasjon bør bare gis når det foreligger helt spesielle forhold.

§ 73. Trebygning.

Dispensasjonssøknader vedrørende denne bestemmelse og tilhørende bestemmelser i kap. 50 i byggeforskriftene bør som regel forelegges for brannmyndighetene.

§ 76. Tilleggsrom.

De fastsatte minimumskrav bør ikke fravikes ved dispensasjon med mindre det foreligger helt spesielle grunner for det.

Kap. XI. Særlige bygninger og anlegg m.v.

Ved behandlingen av søknader om dispensasjon fra de krav som er fastsatt i eller i medhold av disse bestemmelser er det viktig at sakene blir forelagt vedkommende fagmyndigheter. En vil spesielt peke på nødvendigheten av at saker som vedrører brannsikkerheten blir lagt fram for brannmyndighetene.

Byggeforskriftene av 15. desember 1949 med tillegg av 1. desember 1965.

Departementet antar at en overføring av dispensasjonsmyndighet til fylkesmannen ikke bør omfatte Alminnelige bestemmelser i kap. 1 og Generelle tekniske forskrifter i kapitlene 2-8. En vil videre peke på at spørsmålet om dispensasjon fra gjeldende forskrifter om tilfluktsrom hører under Sivilforsvarsmyndighetene (jfr. kap. 39 i byggeforskriftene).

I en rekke av de øvrige bestemmelser i byggeforskriftene er det forutsatt at avgjørelsen skal treffes av bygningsrådet eller annen myndighet etter en konkret vurdering av forholdene, og spørsmålet om dispensasjon fra slike bestemmelser blir ikke aktuelt.

For øvrig vil en understreke at det også når det gjelder søknader om dispensasjoner fra bestemmelser i byggeforskriftene ofte er av største viktighet at spørsmålene blir vurdert av brannmyndighetene eller andre fagmyndigheter som saken berører.

Reguleringsplaner.

Departementet mener at dispensasjonssøknader fra bestemmelser i stadfestede reguleringsplaner også bør kunne avgjøres av fylkesmannen. En gjør i denne sammenheng merksam på at fylkesmannen etter lovens § 28 nr. 2 kan stadfeste mindre vesentlige endringer i en reguleringsplan. Om denne adgang vises ellers til s. 4 i Kommunaldepartementets rundskriv av 10. mars 1966 til fylkesmennene. Dispensasjoner kan også når de gjelder bestemmelser i reguleringsplaner bare gis når det foreligger særlige grunner for det og bør etter departementets mening ikke komme på tale med mindre det dreier seg om mindre avvik som er av uvesentlig betydning for gjennomføringen av planen.

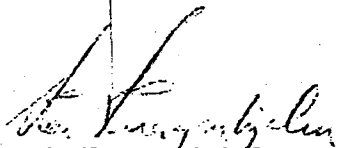
Som nevnt foran er det forutsatt at det også bør overveies en utvidelse av fylkesmannens myndighet til å stadfeste kommunale vedtekter og til å treffe avgjørelser i visse klagesaker etter bygningsloven. Departementet antar videre at spørsmålet om delegasjon av myndighet til å forlenge midlertidige byggeforbud etter lovens § 33 bør tas opp til drøftelse og at det også bør overveies lovendring med sikte på at stadfestelse av reguleringsplaner i større utstrekning enn nå kan overføres til fylkesmennene.

Etter Kommunaldepartementets mening bør en slik delegasjon skje skrittvis blant annet under hensyn til den belastning den vil føre til for fylkesadministrasjonen. Det antas at en i første omgang bør nøye seg med overføring av dispensasjonsmyndighet etter § 7. Etter mengden av dispensasjonssaker i de siste år regner departementet med at en overføring av disse saker ikke vil innebære særlig stor økning i arbeidsbyrden i de enkelte fylker.

Under henvisning til foranstående tillater en seg å be om fylkesmannens uttalelse om de reiste spørsmål om delegasjon av myndighet etter bygningsloven og spesielt om dispensasjonsmyndighet etter lovens § 7 nå kan overføres til fylkesmennene.

En vil være takknemlig for å få fylkesmannens uttalelse så snart som mulig og senest innen 1. oktober 1968.

Helge Seip

Kai Knagenhjelm